

som Hofmoden fordrede det; men hun syntes selv trykket af sin Halvnøgenhed og dækkede saa vidt muligt Barmen med sin Vifte.

Per havde kun akkurat haft Lejlighed til at bukke for hende ved Modtagelsen, og han var ikke engang sikker paa, at hun havde genkendt ham. Siden havde hun uafbrudt været belejret af uniformerede og fornemt udseende Kavalerer, og han havde tilsidst helt opgivet at nærme sig hende. Men under Koncerten greb han hende to Gange i at betragte ham i Smug, og at hendes Blik virkelig ikke helt tilfældigt var kommen til at hvile paa ham, røbede hun selv den sidste Gang ved den hastige Maade, hvorpaa hun tog Øjnene til sig. Ja, Per mente bestemt at kunne se, at hun blev lidt rød.

Da han ud paa Natten — i en let Champagnerus — gik hjem fra Selskabet, snurrede det i hans Hoved af de dristigste Tanker. Skulde der her være en Chance for ham? . . . Han mindedes Onkel Heinrichs Fortælling om den fattige Østerriger i New York, der vandt den amerikanske Petroleumkonges Datter og nu var en af den nye Verdens regerende Pengefyrster. Den unge Pige her var Arving til mindst halvtresindstyve Millioner. Halvtresindstyve Millioner og en henrivende Brud! Det kunde nok friste til et Forsøg! . . . Snak! Vanvid! . . . Og dog! Han havde jo hidtil haft Lykken med sig i alt, hvad han for Alvor havde villet. Han havde endnu ikke gjort Ivans Profeti tilskamme: Kommer, ser, sejrer.

Rigtignok var der Hensynet til Jakobe — han havde ingenlunde glemt det, — og det var naturligvis en alvorlig Hindring. Men han vilde dog